

Търговцитѣ българи сжщо се намножили. Начаршията, наречена „Балъ-капанъ ханъ“ се намирали най-многого магазини и стоварица за българскитѣ търговци и българска стока.

Така преселенитѣ въ Цариградъ българи вече могли да се мѣрятъ съ гърци, евреи, арменци и др.

Единъ день султанътъ отишълъ да види шивачитѣ въ „Хамбаря“. Тамъ работѣли около 1000 работници. Всички кроятъ отъ български шаяци дрехи и шияли форма за турската войска. Султанътъ обиколилъ всички и най-много се спрѣлъ при българскитѣ еснафи. Той харесалъ платоветѣ и здравия шевъ. Началникътъ на шивачитѣ му казалъ, че тѣ сж отъ разни градове (Котелъ, Сливенъ, Калоферъ, Копривщица, Карлово, Габрово, Панагюрище, Кратово, Скопие, Прилепъ, Струмица и т. н.) и се наричатъ българи.

Търговцитѣ, що докарвали овни, едѣръ добитъкъ, дървени вжглища, храни, сжщо се наричали българи. Тѣ пжтували съ оржжие на конь, облѣчени добре и съ високъ калпакъ на глава.

Така въ Цариградъ се намножили работнитѣ българи и чрезъ своитѣ произведения пълнили пазаря и работилницитѣ. Цариградъ станалъ центъръ на българската стопанска сила.

Турцитѣ били доволни, че българитѣ въ Цариградъ се засилватъ, защото имали голѣма полза отъ сигурната имъ работа и отъ здравитѣ имъ произведения.

Ала освенъ въ Цариградъ българитѣ се засилили и въ другитѣ голѣми градове, като Одринъ, Пловдивъ, Сливенъ, Стара Загора, Шуменъ, Русе, Търново, Плѣвенъ, Видинъ, София, Скопие, Прилепъ, Велесъ, Битоля, Охридъ, Солунъ и т. н. Въ